

Втората вечер от гостуването на Дрезденската филхармония ни пренася в света на късната немска романтика. И тук, обаче, ще прозвучи творба на съвременен композитор от ГДР.

ПРАЗНИЧНАТА ТОКАТА от Отмар Герстер (1897 Браунфелс) е кратка, но ефективна творба, създадена през 1942 г. Тя има триделен строеж, който напомня на старата френска увертюра. В бавното въстъпление прозвучава проста песенна тема, която се развива в бурното движение на токатното построение и, след най-неочаквани метаморфози, прозвучава отново в репризното заключение на творбата. Герстер е композитор с голям творчески актив. Той е член на Академията на изкуствата на ГДР, професор по композиция, носител на Национална награда и уважаван творец и общественик.

КОНЦЕРТЪТ ЗА ЦИГУЛКА И ОРКЕСТЪР № 1 в сол минор опус 26 от Макс Брух (1838 Кьолн — 1920 Берлин) принадлежи към най-известните творби от този жанр. В него намират високохудожествена изява страстните пориви на 28-годишния немски романтик. Състената емоционалност в първата част, интимната меланхоличност на втората и неудържимия полет на третата въздействуват властно върху публиката.

ВЕСЕЛИТЕ ШЕГИ НА ТИЛ ОЙЛЕНШПИГЕЛ, симфонична поема за голям симфоничен оркестър опус 28 от Рихард Щраус (1864 Мюнхен — 1949 Гармиш) е искрящо виртуозно скерцо, композирано, по думите на автора „в стила на старите хитрини в Рондо форма“ през 1895 г.

Това не е тоново-иллюстративна творба със сюжетна литературна програма, въпреки, че Щраус възнамерявал да напише първоначално опера, а блестяща с остроумието и хумора си и технически превъзходно осъществена музикална балада за приключенията на фламандския народен герой.

ПЪРВА СИМФОНИЯ в до минор опус 68 от Йоханес Брамс (1833 Хамбург — 1897 Виена) е плод на творческата зрялост на великия немски романтик. Създадена през 1876 г. от 43-годишния Майстор след 14-годишна работа върху партитурата, тя е едно от най-съвършените и емоционално импозантни произведения на великия Брамс.

Въведението — Поко състенуто — е драматургичното ядро на симфонията. Тежки и непоколебими остинатни удари в тимпани, контрафагот и контрабаси отмерват неспокойния ѝ пулс. Със състено напрежение е пропито сонатното алегро. В заключението на частта прозвучават отново мотиви от бурното въведение, които намират светло разрешение в до-мажорния примирен и просветлен полет на основния ритмичен елемент на алегрото. Втората част е „сын за щастие“, изпълнен с болезнен романтичен порив. В характера на „интермецо“, скерцото въздействува силно с простотата на емоционалния израз. Финалът е драматичната кульминация на творбата. Поразителен по широтата на чувствената амплитуда, по остротата на сълъкновенията, по увеличаващата целеустременост!

